

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

18. ČÍSLO / XXVIII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

3. KVĚTNA 2020

Z obsahu:

O blahoslavenstvích - Blahoslavení tvůrci pokoje

Katecheze papeže
Františka
z 15. dubna 2020,
Řím, knihovna
Apoštolského paláce
- strana 2 -

Blahoslavená Gizela
Libor Rösner
- strana 4 -

Sto růží Panny Marie
pro rozjímání
(27 - dokončení)
P. Clemente A. Enjuto
- strana 6 -

Chlumeck - kostelem
korunovaný vrch
Petr Bobek
- strana 7 -

„Jak dobrý je Bůh!
A jak nešťastní jsou ti,
kteří to nevědí!“
Dom A. Marie OSB,
opat v Saint-Josef
de Clairval
- strana 10 -

Starý procesní kříž
z florentského předměstí
je dílem Donatella
- strana 11 -

Nejkrásnější květ ráje (1)
Kardinál Alexis Henri
Marie Lépicier O.S.M.
- strana 12 -

*Děkuji, Pane, že Nazaretská Panna je tvojí Matkou a mojí Matkou současně.
Tobě své tělo poskytla důvěrně; a mně svou mízu lilie dala...
Tys ji milostí zahrnul plně. Ona ti dala celé své bytí.
Já nic nemohu dát jí: jen nazvat ji Matkou krásy nesmírné.*

Sto růží Panny Marie pro rozjímání (27 - dokončení)

97. TO, CO BŮH VYKONAL V MARIÍ, CHCE VYKONAT I V TOBĚ

Několika krásnými črtami lze vykreslit život Panny. Biblické zdroje jsou velmi střízlivé, pokud jde o údaje a scény z jejího života, ale všechno má nesmírnou hloubku a bohatství.

Střízlivý a tichý život, avšak nekonečně hloubky. Maria je bytost, která byla pannou a vdala se za Josefa, stala se matkou – pannou z čistého Božího obdarování, aniž by do jejích plánů bylo zahrnuto nadpřirozené mateřství. Je Matkou v Betlémě za velmi zvláštní situace odstrčení stranou. Prchají jako pronásledovaná a emigrující rodina do bezbožecké země, Egypta. A vrátili se do Nazareta, kde již žili v poměrech mnohem stabilnějších. Jediná událost přerušila dlouhou jednotvárnost skrytého a tajemného života Svaté rodiny. Touto událostí byla pouť do Jeruzaléma na oslavu Velikonoc, když Ježíš dovršil dvanáct let. Ježíš vyrůstal a byl podřízen svým rodičům v tomto Nazaretu velkého ticha:

- propastné ticho ve skrytém Ježíšově životě,
- uzavřené Mariino ticho během Ježíšova veřejného života,
- ticho v utrpení, včetně přítomnosti Panny u paty kříže,
- ticho při vzkříšení.

Celé toto ticho a střízlivost ve svědectví Pisma kontrastují a jsou v disproporcii s velkým uctíváním a zbožnou oddaností, kterou lidé a nadšené masy projevují Matce Boží. Je splněno proroctví Magnificat: „Od nynějška mě budou blahoslavít všechna pokolení.“ (Lk 1,48)

Maria je vzorem toho, co chce Bůh vytvořit v tobě. Ve stručném životopise se Maria vždy projevuje s bezmeznou *poslušností a dispozicí* pro Boží slovo. V dokonalé harmonii s božskou vůlí se vždy nechala vést Duchem Svatým a v trvalém naslouchání a meditaci plně přijímala vůli Pána.

Mít Marii jako učitelku duchovního života je stejné jako být učenlivý a citlivý na Pánovo trvalé volání ke svatosti. Duch víry a služby, který Maria projevila

vůči Bohu, je pro nás cestou, kterou musíme kráčet, aby nás Bůh naplnil svými nesmírnými dobry.

98. ZBOŽNÁ ODDANOST A UCTÍVÁNÍ PANNY

Máme Marii uctívat především jako nejsvětější Matku Boží, podílnicí na Kristově tajemství spásy lidí; a také proto, že ona vykonává z nebe, starostlivá a milující, úlohu a poslání být duchovní Matkou Církve a všech lidí (*Lumen gentium*, 66). Na těchto vysvětlených pravdách je založen Mariin kult.

Veřejné uctívání. Druhý vatikánský koncil konstatoval, že Mariin kult je velkým bohatstvím pro Církev, trval na tom, aby byl podpořen v celé Církvi, především v liturgii; a aby byl také podporován v nejrůznějších zvycích, které vyvěrají ze zbožnosti křesťanského lidu. A dodává také, že je třeba se vyhnout maximalismům, ale i minimalismům a všemu, co představuje skoupost k Marii, Matce Boží.

Styl uctívání a zbožné oddanosti je nám dán stejným Bohem, který povznesl *milostiplnou* darem Božího mateřství.

Posvátná liturgie po celou dobu pocítovala vnitřní potřebu uctívat Marii. Církev od prastarých časů uctívala a vzývala Matku Boží, a ona křesťanskému lidu poskytovala ochranu ve všech nebezpečích a potřebách. Církev ji také vždy viděla jako cestu a učitelku duchovního života. Proto oddanost k Marii je velkým prostředkem ke svatosti; a tak velká oddanost k Marii byla oddaností velkých svatých.

Osobní úcta. Naopak, úkony osobní zbožnosti (růženec, škapulíř a tisíc další způsobů), které se mohou měnit podle doby, míst a sklonů každého jednotlivce, mají být zvoleny tak, aby dobře odpovídaly osobní situaci, odváděly nás od hříchu a vedly nás k upřímnější lásce ke Kristu a bližnímu.

Nejlepší pocta, kterou můžeme Marii prokázat, je *napodobovat ji* v osobních dispozicích, které vidíme u ní, a v praktickování všech jejích ctností.

99. MARIA PŘIPOMÍNANÁ A MILOVANÁ V RODINĚ A V TVORSTVU

Jak mohou prostí lidé, tak často vroucně oddaní nejsvětější Panně, vyjádřit svoji oddanost v tomto synovském a trvalém setkání, které udržují s Marií?

Je důležité, abychom v rodině, v níž trávíme velkou část svého bytí, měli trvalou upomínku, která podporuje

zbožnou oddanost k Marii. Čili:

- Když se díváme do *zrcadla*, můžeme si vzpomenout, že máme jiné, čistější zrcadlo, kam se vždy můžeme podívat. Je to Maria, opravdové zrcadlo svatosti a *čisté nádhery*.

- Když se díváme na *květiny* ve váze v našem domově, vzpomeňme si na nejkрасnější květy Mariiných

ctností a pokusme se ji napodobit a tyto ctnosti získat.

- Když otevíráme *dveře našeho domova*, vzpomeňme si, že Maria je *dveřmi do nebe* (v přeneseném slova smyslu), ona vždy, plná milosrdenství, přijímá všechny své hříšné děti. A když se díváme na její příklad, chceme také být dveřmi vždy otevřenými, abychom velkoryse přivítali svého bližního.
- Když se cítíme bezpečně a v naprostém klidu, který nám dává svoboda pobytu *doma*, pomysleme na Marii, která je *zlatým domem*, kde bychom se měli cítit bezpečně a chráněni pod milující Mariinou ochranou.

Celé tvorstvo je plné vzpomínek na Marii. Ona je jako ranní hvězda, která nám oznamuje nový den spásy a osvětluje tvrdost a temnotu života.

Maria, žena oděná sluncem a obklopená hvězdami, je jako jitřenka a průvodkyně lidí, kteří plují v rozbouraném moři tohoto světa.

Maria je nazývána *Královnou tvorstva*, naznačujíc tak výjimečnost a milující moc, kterou vykonává na všech tvorech.

Kromě toho můžeme pozorovat celou zemi, plnou poustev a proslulých svatyní zasvěcených Marii; a kostelů, katedrál a muzeí plných zpodobení Panny

Marie. A kdyby toho bylo málo, miliony žen nám připomínají svým jménem Mariin život a tajemství.

Je totiž mnoho věcí z našeho domova a celého tvorstva *připomínkami*, které v nás neustále vzbuzují nejvroucnější zbožné city něžné oddanosti Marii.

100. PODĚKOVÁNÍ BOHU ZA PANNU

Jestliže tomu, kdo nám daroval život, dlužíme obrovské poděkování, mnohem více jsme zavázáni Marii, která nám darovala Ježíše, požehnaný plod svého lůna a věčný život lidí.

Proto, ačkoli jsme ubozí a jako žebráci, měli bychom být mnohem horoucnější v touze být bohatými vděčností.

Kéž by naše existence, žitá jako poděkování, byla jako „nový chvalo zpěv“ před Pánem a jeho přeslaskou Matkou!

Zatím bych chtěl vypívat své díkůvzdání a promlouvat verši svého dobrého přítele a velkého básníka Rafaela Matesanze⁽¹⁾:

Poděkování Bohu za Pannu

*Děkuji, Pane, že Nazaretská Panna
je tvojí Matkou a mojí Matkou současně.
Tobě své tělo poskytla důvěrně;
a mně svou mízu lilie dala.*

*Tys ji milostí zahrnul plně.
Ona ti dala celé své bytí.
Já nic nemohu dát jí:
jen nazvat ji Matkou krásy nesmírné.*

*Děkuji, Pane,
žeš mi dal radost z poznání,
že tvá Matka je Matkou mojí
a i mě jako své vlastní dítě opatruje.*

*Děkuji, Pane,
tvému rozměru mateřskému
se říká Panna něžného pohledu
a ona je útočištěm lásky hřejivé.*

*Zdroj: Clemente Arranz Enjuto:
Cien rostros de María para la
contemplación. San Pablo,
Madrid 1998.*

Přeložila -hk- (Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ Španělský kněz a básník, narozený v roce 1933. [pozn. překl.]

Chlumeck - kostelem korunovaný vrch

Žalu nebo starostem, všedním i velkým, se vyhne málokdo. Při takovýchto chvílích je pak nutné myslet na Pannu Marii a na jedno z jejích nejhezčích a nejpravdivějších přívísek: Pomocnice. Pokud zapomeneme, že právě ona nás může vyvést i z největší tmy, starostí se nezbavíme nikdy. Naštěstí je kolem nás spousta míst, která nám tuto její „rolí“ připomínají. Například v městečku Luže a na tamním vrchu Chlumeck.

Luže

Za Pannou Marií Pomocnou na Chlumku musí poutník nasměrovat kroky do východních Čech. V okrese Chrudim, asi 15 kilometrů od tohoto města, leží Luže. Městečko pro zhruba 2 600 obyvatel se pyšní statusem městské památkové zóny. Místopisně leží na místě, kde Českomoravská vysočina přechází do roviny.

Kdy samotné město vzniklo, se patrně nikdy nedozvíme. Pouze se opíráme o spis z roku 1141, kde se nachází nejstarší dochovaná zmínka. Jako další rok si uveďme 1300. Tehdy zde byl dostavěn hrad Košumberk. Na konci 18. století se z něho sice stala zřícenina, bohatou historií mu ale nikdo nevymaže.

Ve vlastnictví, stejně jako celé košumberské panství (zahrnující i Luže), je od roku 1372 měl slavný rod Slavatů. Z jeho členů je pak pro poutní místo důležitý baron Jindřich Vilém, který se v pokročilém věku oženil s Marií Maxmiliánou Evou Terezií ze Žďáru, pozdější zakladatelkou poutního místa.

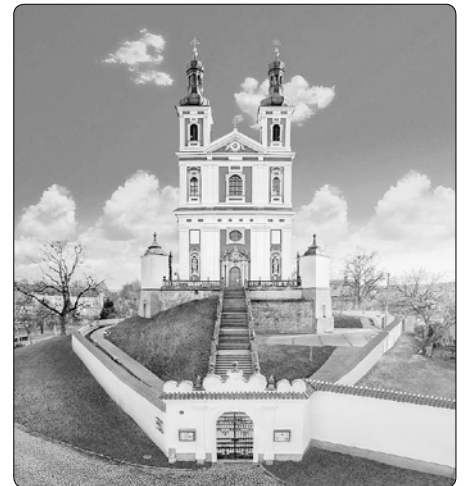
Zakladatelka

Budeme-li pátrat po historii poutního místa z jakéhokoliv pohledu, pokaždé v ní najdeme jméno hraběnky Marie Maxmiliány. Její život je pozoruhodný, stejně jako rod, ze kterého pocházela. Například jejím dědečkem byl Jaroslav Bořita z Martinic, v roce 1618 druhý defenestrováný královský místodržící.

Na silný vztah ke křesťanství měli nemalý vliv zbožná matka Alžběta z Martinic a otec Florian Jetřich hrabě ze Žďáru. Ten nedaleko Prahy, v obci Červený Kostelec, založil poutní místo Hájek, kde se nachází slavná soška Madony Loretánské. A hraběncin bratr František Adam

Eusebius k němu nechal přistavět fran-tiškánský klášter.

Marie Maxmiliána byla spjata především s řádem jezuitů. Z jejich řad pocházel i její osobní zповědník P. Jiří Harman. Po jeho odvolání zpět do Rakouska byl nahrazen P. Mikulášem Kozlem, se kterým na její panství přišel P. Jan Křížulka.

Chlumeck - kostelem korunovaný vrch

A právě to je uváděno za začátek působení Tovaryšstva Ježíšova na Košumberku, které se mělo starat o nově vzniklou kapli na Chlumku. V té době byla hraběnka podruhé vdaná. Jindřich Vilém Slavata zemřel v roce 1654. Marie Maxmiliána přežila také své tři děti, přičemž jen její dcera se dožila dospělosti.

Panna Maria Pasovská

Tehdy se psala druhá polovina 17. století. V době pobělohorské nešel přehlédnout rozmach katolické víry. Díky velkému zájmu o poutě vznikla na celém území naší země řada poutních míst, což šlo ruku v ruce s tehdy ještě mladým uměleckým stylem zvaným baroko.

Nebyl to ovšem ani vztah k jezuitům, ani všeobecný zájem o poutní místa, co

„Jak dobrý je Bůh! A jak nešťastní jsou ti, kteří to nevědí!“

Alfons Maria de Ratisbonne (1814–1884)

„Moje rodina je opravdu známá, protože je bohatá a dobročinná. V obou směrech zaujímá v Alsasku už odedávna výsadní postavení.“ Alfons, narozený v roce 1814, byl nejmladším z deseti dětí. Hlava rodiny, Auguste Ratisbonne, patřil k té generaci Židů, kteří se starali jenom o pozemské požitky. I když byl předsedou rady starších, byl k vidění v synagoze jenom zřídka. Děti sice nebyly vychovány v židovské víře, ale přece jenom v židovské tradici. Alfons ztratil svoji matku už ve čtyřech letech.

V roce 1825 přišel Alfons na vyšší školu do Štrasburku. „V té době musela moje rodina zvládnout tvrdý úder. Můj o dva náct let starší bratr Théodore se stal křesťanem a brzy potom – navzdory všem prosbám – také knězem. Vykonával svůj úřad v našem městě na očích rodiny. Jeho chování jsem pokládal za pobuřující, nenáviděl jsem jak jeho oblečení, tak také celou jeho bytost...“ Rok poté, co jeho otec zemřel, složil Alfons v roce 1831 úspěšně maturitu.

Bezdětný strýc se stal jeho druhým otcem. „Tento ve finančním světě dobře známý strýc mě chtěl připoutat k bance, kterou vedl. Studoval jsem v Paříži práva a potom jsem se k němu vrátil zpátky. Dal mi veškerou svobodu. Myslel jsem si, že jsem na světě, abych si jej užíval... Na papíře jsem byl sice Žid, ale nevěřil jsem v Boha.“

V roce 1841 dosáhl Alfons 27 let. Rodina se rozhodla, zcela podle svých zvyklostí, že ho ožení s jednou z jeho neteří. Oslavil svoje zasnuby v Nizze, ale v jeho duši následně zůstala určitá prázdnota. „V odmítání veškeré víry jsem byl zajedno se všemi svými přáteli. Ale pohled mojí nevěsty probudil ve mně něco, co mi dávalo věřit v nesmrtelnost duše. Ještě více – začal jsem se instinktivně modlit k Bohu. Děkoval jsem mu za své štěstí, ale přece jsem nebyl šťastný.“ Protože vyvolené děvče mělo teprve 16 let, byla svatba odložena. Alfons se vydal na cestu do Orientu.

Dne 8. ledna potkal na ulici v Římě svého bývalého spolužáka. Ten Alfonse pozval na večeři a potkal se tam se svým starším bratrem, Théodorem de Bussièrre, který konvertoval od protestantismu ke katolictví. „To už stačilo, aby probudil ve mně hluboké antipatie. Ale protože Théodore se proslavil svými cestopisy z Orientu, řekl jsem mu, že bych ho rád navštívil.“

I když mu jeho návštěva u Théodora připadala jako „obtěžná povinnost“, vyhledal ho. O této návštěvě později Théodor vyprávěl: „Oslovil jsem ho otázkou na jeho toulky po Římě. Vyprávěl o svých dojmech... O ghettu, v němž zase vzplála jeho nenávisť vůči katolictví. Pokoušel jsem se mu domluvit, ale on odpověděl, že se jako Žid narodil a jako Žid zemře... Pak mě napadla velmi neobvyklá myšlenka: »Když jste si vnitřně tak jistý, slibte mi, že to, co vám teď dám, budete nosit u sebe.« – »Copak?« – »Tuto medaili.« A podal jsem mu Zázračnou medailku... On ucukl. »Ale podle vašeho názoru by vám to mělo být docela lhostejné a udělal byste mi tím radost.« – »Když je to jen tak,« zvolal se silným smíchem. »Chtěl bych vám alespoň dokázat, že Židy neprávem obviňují ze zatvřelosti.«

Měl jsem před sebou ještě něco velice obtížného: přemluvit ho, aby zpaměti říkal modlitbu svatého Bernarda, která začíná slovy: »Rozpomeň se, nejdobrotivější Panno Maria...« To bylo na něho příliš moc. Ale nějaký vnitřní hlas mě pobízel, abych pokračoval dále... Vtiskl jsem mu modlitbu do ruky a prosil ho, aby ji alespoň přijal a byl tak hodný, že pro mě udělá jeden opis, protože nemám další výtisk. Ironicky odpověděl: »Dobrá, opišou to, vy dostanete moji kopii a já si vezmu váš výtisk!« Když jsme se vrátili do hotelu, začal Alfons modlitbu opisovat...“

Dne 20. ledna vstoupil Alfons do jedné kavárny na Piazza di Spagna a potkal tam dva Alsasany. „Když jsem z kavárny vycházel, uviděl jsem pana de Bussièrre, který mě pozval do svého kočáru. S radostí jsem přijal jeho nabídku. Prosil mě, abych

zastavil na pár minut u Sant'Andrea delle Fratte, a navrhl mi, abych počkal ve voze. Raději jsem vystoupil s ním, abych si prohlédl kostel... Kostel Sant'Andrea je malý, nuzný a opuštěný... Nechal jsem svůj pohled bloudit kolem, aniž bych myslel na něco zvláštního. Vzpomínám si jenom na černého psa, který skákal okolo mých nohou. Brzy jsem neviděl nic. A pak náhle jsem něco uviděl!!!... Jak bych to popsal? Ne, lidská řeč se nemůže pokusit popsat nepopsatelné... Ležel jsem tady, rozložen na zemi, zaplaven slzami, moje srdce bylo bez sebe.“

„V kostele,“ řekl de Bussièrre, „jsem uviděl Ratisbonneho klečel ve velice zbožné poloze před kaplí sv. Michaela a sv. Rafaela. Přistoupil jsem k němu a víckrát jím zatřásl, ale on ani nezpozoroval, že jsem tam byl. Konečně obrátil ke mně svůj od slz mokrá obličej, sepal ruce a řekl: »Oh, co se tento pán za mne modlí!« Myslel toho zemřelého, kterému jsem předtím o tři dny dříve svěřil svoji srdeční záležitost a který mi odpověděl: »Když se pomodlí jednou Memorare, pak jste ho získal a mnoho jiných s ním.« – »Kam byste chtěl teď?« ptal jsem se Alfonse. »Kam chcete. Potom, co jsem uviděl, poslechnu... Jsem tak šťastný! Jaká plnost milosti a štěstí pro mne! Jak dobrý je Bůh! A jak nešťastní jsou ti, kteří to nevědí!« Pokryl polibky a slzami Zázračnou medailku, kterou měl u sebe. Potom mě vzal do náručí a řekl se zářícím obličejem: »Zaveďte mě k nějakému zpovědníkovi. Kdy mohu přijmout křest, bez kterého už déle nemohu žít?«

Duše konvertity byla naplněna horoucí touhou po křtu, chtěl být zbaven skvrny dědičného hříchu. Někteří radili k vyčkání. „Ale proč?“ odpovídal jim. „Židé, kteří chtěli následovat apoštoly, byli křtěni na místě.“

Jeho rodina se pokoušela zabránit křtu. „Je to ohavná věc, zapřít víru svých předků!“ – „Ach!“ odpovídal Alfons. „Já neodmítám víru Abraháma a Mojžíše, neodmítám proctví Izaiáše a Malachiáše,

neodmítám ani Davida a Šalomouna... Ale odmítám Jidáše.“

Koncem 19. století zveřejnili dva původně židovští, potom obrázení a na kněze vysvěcení bratři, Augustin a Josef Lémanovi, výsledky svých důkladných výzkumů Písma svatého: „Stane-li se nějaký Žid katolíkem, nemění své náboženství. Je to náboženský člověk par excellence, kterému se dostane dokonalosti... Nový zákon je jenom vyplněním a zdokonalením Starého zákona. U obou je zákonodárcem stejný Bůh, u obou je Ježíš Kristus středobodem a cílem Zákona.“

Zpráva o zázraku obrázení se tehdy rozšířila až do protestantských zemí

a vedla ke znovuoživení mariánské úcty a k četným obrázením. Dne 14. června vstoupil Alfons do noviciátu jezuitů v Toulouse a byl 10 let členem jezuitského řádu.

V mezidobí přišel jeho bratr, abbé Théodore, na to, jak uskutečnit svoje vroucí přání: „Běžte ke ztraceným ovcím domu Izraelova.“ Založil v Jeruzalémě nejprve katechumenát pro židovské děti, potom Sionské sestry a nakonec Bratry Naší milé Paní ze Sionu. Alfons Maria se účastnil na jeho dílech a podporoval je podle svých sil, pokud to dovozoval jeho slib poslušnosti. Brzy pomýšlel na to, že opustí jezuitský řád a připojí se ke světu bratřů. V prosinci 1852 byl zproštěn

svých časných slibů a připojil se k sionským bratřím.

Oba bratři chtěli být vyloučeni... k dobru svých bratří, z jejichž rodu pocházel Kristus.

Théodore zemřel 7. ledna 1884 v Paříži, Alfons Maria 6. května 1884 v Jeruzalémě. Jeho poslední slova – „Bůh je mým svědkem, že jsem obětoval svůj život za spásu Izraele“ – se odvozovala od slov svatého Pavla: přání mého srdce a moje snažné prosby k Bohu jsou za vás a vaši spásu.

Z VISION 2000 - 6/2014 přeložil -mp- (Redakčně upraveno)

Starý procesní kříž z florentského předměstí je dílem Donatella

Nečekaného objevu se dočkali farníci kostela Sant'Angelo ve florentské čtvrti Legnaia. Ukázalo se totiž, že kříž, který jejich předkové po staletí nosili v procesí ulicemi a vzývali v časech epidemii, je dílem Donatella (1386–1466), jednoho z otců italské renesance. Navzdory zářné atribuci zůstane ve farnosti.

Restaurování zahájené na konci roku 2014 potvrdilo intuici historika umění Gianluca Amata. Tento mladý badatel věnoval renesanční skulptuře svou doktorskou práci (na Neapolské univerzitě „Federico II“) a na základě porovnání materiálů a technických postupů došel k závěru, že máme před sebou Donatellovu pozdní práci.

Křesťanský kříž, datovaný do první poloviny 15. století, nedosahuje životní velikosti (89 cm vysoký, rozpětí paží 82,5 cm) a váží pouhé tři a jednu třetinu kilogramu (necelých 3,300 kg pouze korpus, kříž není původní). Volba velmi lehkého topolového dřeva, ale také technika nechávající vnitřní části duté, potvrzují určení kříže, maximálně vylehčeného, aby mohl být nošen v procesí.

„Kříž byl mimo farnost osm let. Obávali jsme se, že vzhledem ke zjištění hod-

noty tohoto díla skončí jako muzejní exponát. Velice nás potěšilo, že se vrátil do našeho společenství,“ konstatuje otec Giancarlo Laforti, farář od Sant'Angelo a Legnaia. Kříž se skutečně letos v břez-

nu vrátil na své původní místo v Oratoři Tovaryšstva sv. Augustina. Jeho liturgické určení bude zachováno.

„Kříž byl nošen v procesí ve chvílích pohrom a epidemii, při morových ranách v 17. století. Byl uctíván v postní době a spolu s Madonou na jedné z křížovatek naší čtvrti a relikvií sv. Aurelia uchovávané v Legnii je pro nás důležitým středobodem ve chvílích zkoušek,“ dodává otec Laforti.

Po umělecké stránce se Donatello v Ukřížování z Legnaie vzdaluje předchozím monumentálním křížům ze Santa Croce ve Florencii i dalším dvěma – dřevěnému z kostela servitů a bronzovému z padovské baziliky sv. Antonína. Naopak se nápadně blíží Holofernovi z medicejského sousoší Judity v Liliovém sále florentského Palazzo Vecchio, vysvětluje Gianluca Amato.

Restaurační práce provedla Silvia Bensi pod vedením Anny Bisceglie z Památkového úřadu ve Florencii. Restaurátorka odstranila pět vrstev starých nátě-

rů, jimiž byl uctíván kříž „vylepšovan“ během staletí. Precizní práce odhalila plastické kvality Donatellova díla, vždy a výlučně určeného k devočním účelům. Digitální radiografický průzkum navíc poskytl vzácné informace o umělcově postupu a potvrdil vynikající stav topolového dřeva.

Slavnostní inaugurace zrestaurovaného díla za přítomnosti florentského arcibiskupa Giuseppeho Betorihho byla původně plánována na 6. března. Zdravotní krize vyhlášená v souvislosti s koronavirovou epidemií ve dnech těsně předcházejících však odsunula slavnost naneurčito.

„Ve chvíli obav z šíření koronaviru připomíná tento kříž všem lidem důležitost modlitby v okamžicích zkoušky. Ačkoli nebylo možné vynést kříž do ulic v procesí, rozdali jsme všem farníkům obrázky tohoto díla, doprovázené modlitbou papeže Františka pro tuto těžkou chvíli, již prožíváme,“ dodává farář od Sant'Angelo, otec Lanforti. Jak podotýká, věřící spontánně pochopili návrat Ukřížovaného do své čtvrti jako znamení Boží Prozřetelnosti ve chvíli současné epidemie. Obec totiž spojuje s přítomností tohoto kříže zvláštní ochranu v časech pohrom, od morových ran až po záchranu před povodní v roce 1966.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html, 14. 4. 2020

PRO DUCHOVNÍ RŮST

JAK SNÍST SLONA ANEB MÁLO ZBOŽNÁ KÁZÁNÍ

Pavel Konzbul

Výběr kázání brněnského světicího biskupa Pavla Konzbula volně provází čtenáře liturgickým rokem. Svým typicky svižným, čtivým jazykem autor nabízí vhléd do duchovních souvislostí na pozadí aktuálního společenského dění.

Cesta • Brož., 117x160 mm, 92 stran, 119 Kč

JAK PŘEČÍST BIBLI ZA JEDEN ROK

Angelo Scarano

Přečíst celou Bibli je jedinečné, nikoliv však snadné. Vhodnou pomůckou, jak na to, je tento drobný „plán četby“ na jeden rok: s jeho pomocí snáze vytrváme a získáme tak plastičtější a ucelenější pohled na biblické poselství.

Paulínky • Brož., 80x115 mm, křídový papír, 24 stran, 35 Kč

ZE ŽIVOTA A PRO ŽIVOT

KÁPĚZETKA PRO MANŽELKU ANEB HLEDEJ SVOU TRÍSKU, A NALEZNEŠ TRÁM

Kateřina Šťastná

Cítíš, že ve tvém manželství to není úplně ono. Chtěla bys je mít lepší. Manžel si to možná ani neuvědomuje, anebo si to nechce přiznat. Možná se tváří, jako že je všechno

v pořádku. A ty nevíš, co dělat. Občas máš strach, aby se to ještě nezhoršovalo. Těžké je „udělat“, aby to bylo hezké. Jenže jak na to? Pokud tě napadá, že sama toto nemůžeš zvládnout, máš pravdu. Ale s Bohem není nic nemožné.

Cesta • Brož., A6, křídový papír, 44 stran, 49 Kč

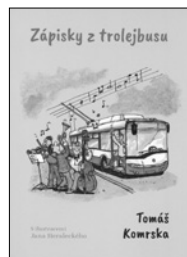
ZÁPISKY Z TROLEJBUSU

Tomáš Komrská

Ilustrace Jan Heralecký

Tato kniha je dobrou zvěstí: podívejte, co zažívá při své práci jeden řidič trolejbusu a jak ho to proměňuje. Duch totiž vane, kam chce. Vane i v trolejbusu, pronikne kamkoliv – nikdy a nikde nejste odříznuti od zdroje.

Cesta • Brož., 115x160 mm, 184 stran, 128 Kč

PŘÍSNĚ TAJNÉ!!! • O TOM, NA CO SE HOLKY NĚKDY STYDÍ ZEPTAT

Kateřina Šťastná a Markéta Šťastná

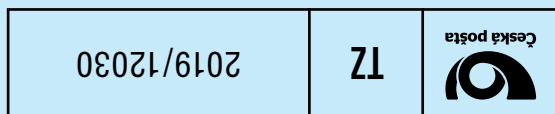
Ilustrace Kristýna Plíhalová

Dvě kamarádky rozebírají chození s kluky, diskutují o záhadách mezilidských vztahů i překvapivých proměnách vlastního těla. Díky mamince jedné z nich přijdou všem tajemstvím na kloub. Knižka je vhodná pro čtenářky od 11 let.

*Vydavatelství IN s. r. o.
Váz., 125x170 mm, křídový papír,
126 stran, 285 Kč*

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@malicecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.malicecm.cz

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc

SVĚTLO – týdeník Malice cyrilometodějské, spolku. Vydává Malice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Malice cyrilometodějské s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bůdy v oblasti víry a mravi. Neznámá to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@malicecm.cz; <http://svetlo.malicecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@malicecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@malicecm.cz; tel.: 587 405 431, www.malicecm.cz; inzerce: redakce@malicecm.cz). Registrační značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasor aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.